

[Jimmy Stahr]

også i høj grad, når det drejer sig om indskolingen i folkeskolen.

Voksenundervisningen giver to store problemer. For det første de unge, som i øjeblikket ingen uddannelse får, og som i løbet af nogle år har behov for voksenundervisning, hvis vore ungdomsuddannelser ikke bliver bedre. For det andet de voksne, som i løbet af de sidste 30–40 år ikke har fået anden uddannelse end den 7-årige folkeskole, og som nu udgør den uddannelsesmæssige restgruppe. Her er det oplagt, at både folketing, amter, kommuner, oplysningsforbund og fagbevægelse må sætte ind. Voksenuddannelserne må prioriteres højere end de almene og specielle uddannelsesstilbud.

En væsentlig del af fremtidens arbejdstidsomlægninger eller arbejdsløshed bør omsættes i betalt frihed til videre uddannelse. Det er ikke alene et spørgsmål om erhvervsuddannelse og erhvervsforbedring, det er for de voksne også et spørgsmål om et kulturtilbud og et tilbud til det enkelte menneske, som kan styrke dets selvtillid og give det lyst til at tage andre opgaver op. Kort sagt ønsker vi, at en større del af befolkningen skal have et reelt uddannelsesstilbud.

Jeg synes, der er mange gode intentioner i U 90, og der tegnes et kort over en planlægning, som egner sig til en debat. Nogle af vejene på kortet er tydeligere trukket op end andre. Der er også nogle korsveje, hvor vi måske skal have mere mod end sædvanlig til at vælge en ny vej, men i vores overordnede planlægning må vi ikke glemme, at det efter god dansk undervisningstradition kun er nogle afmærkningspæle, vi skal sætte. Langt de fleste, hvis ikke alle reformer kommer nedefra eller udefra i dansk undervisning. Derfor er vores opgave først og fremmest at forbinde nogle punkter og anvise en genvej hist og her.

Halvgaard (FP):

Skulle man formulere en overskrift på dette værk på næsten 300 sider, U 90, burde det nok være: vi skal alle være lige. Det kan ikke undre, at disse tanker kommer fra undervisningsministeren, der nu i sin skriftlige redegørelse til folketinget har understreget, at regeringen står bag dette værk.

Her er det jo sat i system. Når vi alle bliver lige – og det vil sige, at vi også bliver lige

uvidende – har man formået at tage initiativ og virkelyst fra folk, fra børn og unge, og så bliver der jo rigere muligheder for at ansætte, det være sig børnepædagoger, fritidspædagoger, støttepædagoger, omsorgspædagoger, skolepsykologer, og listen kunne sikkert forlænges meget mere. I et sådant samfund, som åbenbart må være regeringens mål – det tyder fremlæggelsen af denne rapport på – mener jeg at det enkelte individ bliver kvalt.

Efter presseforlydender og udtalelse til dagspressen vil hr. Bertel Haarder forlange, at U 90 bliver smidt i papirkurven. Jeg vil ikke undlade at gøre opmærksom på, at det er en mærkelig dobbeltmoral, venstre med hr. Bertel Haarder som ordfører gør sig til talsmand for.

Vi har i dag under de foretagne afstemninger om folkeskolelovene kunnet konstatere, hvordan venstre hjælper til med at forringe skolens vilkår eller i hvert tilfælde ikke vil være medvirkende til at forbedre folkeskolens vilkår. Fremskridtspartiet har i samarbejde med de konservative og CD gang på gang fremsat forslag som en modvægt mod undervisningsministerens socialiseringsforslag. Her har vi hver gang savnet venstre, ligesom venstre jo også var med til at vedtage den folkeskolelov og de nuværende skolelove, der tilsyneladende har givet vores undervisningsminister blod på tanden.

Disse indledende bemærkninger kan nok ikke lade ministeren i tvivl om fremskridtspartiets stilling til den fremlagte rapport. Jeg forstår godt, at undervisningsministeren i 1975 tog initiativ til at få udarbejdet en rapport om hele vort uddannelsessystem. Det må vel også betyde, at undervisningsministeren allerede på det tidspunkt var og stadig væk er klar over, at der er svagheder i uddannelsessystemet lige fra folkeskolen og op til de højeste uddannelsesinstitutioner.

Undervisningsministeren valgte det centrale uddannelsesråd til at udarbejde rapporten. Alligevel har det fra forskellig side givet anledning til kritik, idet man hævder, at rapporten lider af en ideologisk skævhed. Jeg kan egentlig godt tilslutte mig den kritik, for det er vel spørgsmålet, om netop det centrale uddannelsesråd med dets sammensætning lige akkurat var sagen, når et vigtigt arbejde skulle udføres, i hvert fald hvis det arbejde skulle være sagligt og politisk neutralt. Selv om der i uddannelsesrådet er repræsenteret